

Kirkegaard, saa at en Mand kunde udbises deraf og derfor komme i det Tilfælde, at han paa den Kirkegaard, hvor han havde sin Ret, ikke havde nogen Præst til at betjene sig. Derfor var det nødvendigt, at der kom en nærmere Bestemmelse, og denne fandt sit Udtryk i Anordningen af 2den Octbr., der netop havde Sognebaandsløsernes vedvarende Forbindelse med deres oprindelige Sognemenighed. Deraf synes det klart, at den Opfattelse, det ærede Medlem har, ikke er rigtig. Ligesaa lidt kan jeg finde, at det andet ærede Medlem har Ret i, at der først ved dette Lovforslag skulde bevirkes, at en Menighed kunde danne sig af dem, som slutte sig sammen omkring en Præst, medens tidligere kun De danne en Menighed, som boede i det og det bestemte Sogn, thi ved Loven om Sognebaandsløsningen er det jo udtrykkelig givet, at man skal stille sig fra dette bestemte Sogns Præst og slutte sig til en anden Præst, og altsaa danne, hvad det ærede Medlem kalder en Præstemenighed, saa at den Tanke, han vil søge alene hos dette Forslag, findes allerede i Loven af 1855. Der er atter idag bleven udtalt af et Par ærede Talere, at dette Forslag egentlig var bestemt for et enkelt Parti. Det er jo mange Gange blevet oplyst, at dette ikke er Tilfældet. Det er givet for alle Medlemmer af Folketirken, og det Æneste, som kræves for at nyde Godt af den her tilbudne Frihed, er, at de have saa megen religiøs Interesse, at de ville offere nogle flere Penge for at faae deres religiøse Trang tilfredsstillet, end de andre Medlemmer ville. Er det altsaa kun et enkelt Parti, som vil gjøre det, saa er det jo den største Noes for dette Parti, men tillige den største Dabel over de øvrige Medlemmer af Folketirken. Men det er glædeligt at kunne sige, at det ikke er Tilfældet. Det er ikke blot et enkelt Parti, som vil bringe større Pengeoffre for deres religiøse Trangs Tilfredsstillelse, end man i Almindelighed er tilbøielig til; der kan ikke være Tvivl om, at der er forskjellige Retninger, som ville gjøre det, og nogle have jo alt gjort det. Jeg skal f. Ex. nævne dem, som paa Bornholm, alene for at faae en Frihed som den, dette Forslag indbringer, ere udtraadte af Folketirken, og som have viist,

at det haade vil lønne Præst og tilbetiebringe Bedesale, ja maaskee Bedehuse, og de tilhøre ikke det Parti, som idetmindste det ærede Medlem for Mariager (Jacob Jensen) tydelig nok betegnede. — Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder have flere Talere udtalt, at de gjerne pusede Lovens Fremme, men gjorde det næsten til en Betingelse for, at de vilde stemme for Loven, at der blev indrømmet disse Valgmenigheder Ret til at benytte Sognekirken og andre end allerede ordinerede Præster, som ikke vare i Embede i Folketirken. Det er, som det ærede Thing maaskee vil erindre fra tidligere Forhandlinger, flere af Udvalgets Medlemmers bestemte Overbeviisning — hvad der ogsaa er udtalt i Betænkningen — at det vilde være en rimelig, billig og aldeles uskadelig Ret at indrømme en saadan Menighed; men det er jo ogsaa vitterligt, at vi ikke kunde have Haab om at sætte Lovforslaget igjennem, naar vi vedblive at fastholde disse Fordringer. Jeg maa i denne Henseende tillade mig at minde ærede Medlemmer om den Forhandling, som forrige Aar fandt Sted i Landstthinget, og hvor de Forslag, som i de nævnte Retninger vare indsatte her i Thinget, bleve tagne bort, ja hvor endogsaar det Forslag, vi havde faaet Ministerens Samtykke til, nemlig at sætte „Bedesal“ istedetfor „Bedehus“, blev taget bort. Naar altsaa den nuværende Minister kommer os saa vidt imøde, at han vil gaae ind paa, at der sættes „Bedesal“ istedetfor „Bedehus“, og vi ikke have noget grundet Haab om, at det andet Thing iaar vil stille sig anderledes end ifjor, troer jeg, at man maa indrømme, at der er Grund for os til at sige: Naar vi kunne faae Ministerens Støtte til Forslaget om en Bedesal, og han, som han jo ogsaa idag aabent har udtalt, lover at ville følge Lovforslaget saaledes som det her foreslaaes ændret, paa dets senere Gang, saa vil det, saaledes som Sagen nu staaer, være rigtigt og klokest, efterat vi nu engang have seet, hvad Landstthinget vil, at frasalbe de videregaaende Fordringer og slutte os til Ministeren. Med Hensyn til den Betingelse i Forslaget at skulle vælge ordinerede Præster, blev det udtalt af det ærede Medlem af Udvalget, som ikke kan slutte sig til os Andre, at det var Præster, som ikke